

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2026, č. j. 39 A 1/2026-17,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) se podanou kasační stížností domáhá zrušení výše označeného usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba. Stěžovatel žalobou napadl rozhodnutí ze dne 9. 9. 2025, č. j. MV-137453-2/TP-2025, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 13. 8. 2025, č. j. KRPS-209286-5/ČJ-2025-0100AP-106. Tímto rozhodnutím uvedený povinný subjekt částečně odmítl žádost stěžovatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť povinnost poskytovat informace, kterých se žalobce domáhal ve své žádosti pod bodem č. 1, se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. V žalobě se pak stěžovatel domáhal toho, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost do 15 dnů od právní moci rozsudku poskytnout stěžovateli požadované informace. Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) s. ř. s., neboť její podání posoudil jako zjevné zneužití práva. V podané kasační stížnosti stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[2] Usnesením ze dne 12. 3. 2026, č. j. 7 As 29/2026-9, Nejvyšší správní soud zamítl žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a současně stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku a k předložení plné moci udělené advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo prokázání, že má vysokoškolské právnické vzdělání. Ke splnění těchto povinností mu stanovil lhůtu 15 dnů od doručení usnesení a poučil ho o následcích nezaplacení poplatku ve

stanovené lhůtě, resp. nedoložení splnění podmínky podle § 105 odst. 2 s. ř. s. ve stanovené lhůtě. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 18. 3. 2026.

[3] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[4] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

[5] Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku, byla středa 18. 3. 2026, byl posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku čtvrtek 2. 4. 2026.

[6] Na výzvu soudu stěžovatel reagoval pouze podáním ze dne 20. 3. 2026, v němž s odkazem na § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích požádal, aby Nejvyšší správní soud řízení nezastavil. Stěžovatel však nesdělil žádné relevantní okolnosti, proč by měl soud podle tohoto ustanovení postupovat. Poukázal jen na svou nemajetnost, která však nemůže sama o sobě naplnit podmínky pro postup soudu dle uvedeného ustanovení za situace, kdy soud stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl z důvodu, že podaná kasační stížnost ve skutečnosti nesleduje ochranu veřejných subjektivních práv stěžovatele, tedy bez ohledu na majetkovou situaci stěžovatele. Smyslem podání dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích nadto není polemika s důvody, pro něž Nejvyšší správní soud nepřiznal osvobození od soudních poplatků (viz usnesení NSS ze dne 20. 3. 2024, č. j. 2 As 42/2024-14, bod 6 či usnesení NSS ze dne 25. 3. 2026, č. j. 6 As 47/2026-12, bod 6). Podmínky pro postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích proto v dané věci nebyly splněny (obdobně usnesení ze dne 22. 3. 2024, č. j. 8 As 32/2024-18, ze dne 21. 3. 2024, č. j. 10 As 33/2024-20).

[7] Dále stěžovatel v podání namítl podjatost rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu, kterou dovozoval z jeho údajného koordinovaného postupu s Krajským soudem v Praze. Podle stěžovatele soudci rozhodují na politickou objednávku v rámci metodiky dehonestace a represe vytvořené expoziturou Státní bezpečnosti v roce 1982, na níž se mají podílet konkrétní osoby z řad současné justice. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že námitku podjatosti nepředkládal k rozhodnutí jinému senátu tohoto soudu podle § 8 odst. 5 věty páté s. ř. s. Stěžovatel byl totiž poučen o složení rozhodujícího senátu, o právu vznést námitku podjatosti a lhůtě pro uplatnění námítky přípisem ze dne 20. 2. 2026, který mu byl doručen dne 24. 2. 2026. Námitku uplatnil až po uplynutí zákonné týdenní lhůty (až dne 1. 4. 2026 stěžovatel doručil své podání krajskému soudu, jenž jej dne 8. 4. 2026 doručil Nejvyššímu správnímu soudu). Námitka je tedy opožděná, a proto se k ní nepřihlíží (§ 8 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s.). Námitka je nadto zcela obecná a postrádá konkrétní

pokračování

skutkovou souvislost s osobami soudců rozhodujícího senátu či jejich poměrem k projednávané věci. I z tohoto důvodu nelze k námitce přihlídnout.

[8] Jelikož stěžovatel soudní poplatek v určené lhůtě nezaplatil, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[9] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoli stěžovatel neodstranil ani další vadu své kasační stížnosti, a to nedostatek právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., přestože k tomu byl usnesením ze dne 12. 3. 2026, č. j. 7 As 29/2026-9, rovněž vyzván, nepostupoval kasační soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s., neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před odmítnutím návrhu pro nesplnění podmínky řízení spočívající v zastoupení advokátem (srov. např. usnesení NSS ze dne 3. 8. 2016, č. j. 2 Afs 111/2016-29, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 3 As 207/2016-35, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 240/2016-70, či ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Ads 201/2023-22).

[10] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu